

LA VIDA SECRETA D'UNA DRAG QUEEN

Mai no t'has preguntat quins passatemps tenen els teus veïns? L'Enric Serra viu al carrer del Bruc a Barcelona al portal 77, al tercer pis a la primera porta. Els seus veïns creuen que el coneixen, els seus companys de la feina creuen que el coneixen, la seva família creu que el coneix, però l'únic que el coneix de veritat és l'Artur, el seu gat.

Per als seus coneguts ell és un home de 36 tirant cap a 37 anys sense parella, que treballa al CaixaBank a l'Avinguda Diagonal de Barcelona de vuit del matí a nou de la nit, que cada matí agafa la línia V17 del bus per arribar-hi i que no està a casa fins a les onze de la nit, mai ningú fa cap pregunta. Però en realitat surt de la feina a les set de la tarda i camina 23 minuts fins al Believe Club, un club de Drag Queens.

L'Enric porta treballant al club des de fa dos anys, per ell encara és bastant nou i a vegades quan es veu al mirall es sorprèn, però mai s'havia sentit tant ell mateix abans de començar. Va sortir de l'armari amb els seus pares com a bisexual als 16 anys i amb la resta de persones mai li va arribar importar molt el que pensessin, simplement va anar fent, i si algú li preguntava ja no tenia por de dir qui era, tot i així no li ha dit a ningú encara a que es dedica de 7 a 10.

A la seva feina actual, al CaixaBank, és diferent, tots els dies ha d'interpretar el paper de persona ajustada a les expectatives de la societat, si que hi està fora de l'armari i fa conyes amb els companys, però mai podria explicar la seva altra identitat i que l'entenguesin.

En canvi, al Believe Club s'ho passa pipa tots els dies, balla a l'escenari amb la Dianne Magma, serveix copes amb la Sue Pernova i riu amb les anècdotes de la Maricarmen. El Believe Club és el seu refugi, un lloc on pot ser ell mateix, l'Enric es converteix en la Tiffany Nixx, la seva alter ego que, amb maquillatge exuberant, vestits brillants i una actitud plena de confiança domina l'escenari i captiva l'atenció del públic que omple el local cada nit.

Cada divendres feien una festa temàtica sobre algun tema que hagi sigut popular recentment, l'ambient d'aquella nit era la preferida de l'Enric, la gent estava animada, no tenien por o vergonya a pujar a l'escenari amb ell, la nit era tematitzada de marvel (i per a persones que no s'enteren de superherois en general, perquè l'Enric va veure més d'un Batman).

L'Arnau Puig, un company de feina de l'Enric al CaixaBank, havia decidit sortir aquella nit per passar una estona. No tenia cap destí concret en ment, simplement es deixava portar. Casualment va passar per davant del Believe Club i va llegir el cartell d'especial de Marvel i li va generar curiositat, pel que va entrar.

L'interior brillava amb llums de colors i l'energia que emanava era contagiosa. L'Arnau va observar l'ambient animat, ple de persones divertint-se i rient, Va decidir acostar-se a la barra per demanar alguna cosa per beure, i en fer-ho va veure una figura coneguda. Era l'Enric, el seu company de feina, però no semblava ell, portava un maquillatge molt exagerat i roba estrambotica. L'Arnau no podia apartar la mirada de la Tiffany, l'alter ego de l'Enric que brillava a l'escenari. Va ser en aquell moment que l'Enric va veure al seu company i va adonar-se'n que les seves dues vides, fins ara completament ajenes l'una de l'altre, estaven a punt de col·lisionar.

L'Arnau, embolicat pel xoc d'emocions i sorprès per la situació, no va poder evitar exclamar en veu alta: "Enric, ets tu?" La Tiffany va aturar-se un moment, amb un somriure radiant, i va dirigir-se cap a la barra on es trobava l'Arnau. La gent al voltant va mirar cap a ells, i en un instant, tots dos es van convertir en el centre d'atenció del club.

L'Enric, sense perdre l'energia, va respondre: "Sí, Arnau, sóc jo. Aquest és el meu món, el meu refugi, espero que ho entenguis, i si no ho fas no m'importa perquè és qui soc." L'Arnau, encara processant la situació, va assentir amb el cap amb una barreja de sorpresa i comprensió a la seva mirada.

Mentrestant, la Tatiana Bouquet, la jefa del Believe Club, va notar l'escena des de l'escenari i va decidir baixar per parlar amb l'Enric. Amb l'elegància i determinació d'un paó blau la Tatiana va caminar cap a ells i va dir: "Tiffany, necessitem parlar, vull entendre aquesta situació i assegurar-e que tot estigui bé". L'Enric amb tota la seva confiança va respondre : "Tatiana, aquest és el meu amic Arnau, de la feina, i crec que ha arribat l'hora de ser honest amb totes les persones de la meva vida." Tot el club estava en silenci, esperant les paraules de la Tiffany i la reacció de la Tatiana. Però la Tatiana, amb una mirada seriosa però comprensiva, va assentir amb el cap i li va dir: "Bé, anem a parlar-ho, no és raó d'espectacle, però el de veritat ha de continuar, Cleo Patrix, continuá tu a l'escenari". I amb això, els tres van marxar cap a un racó del club per tenir una conversa sicnera sobre la vida secreta de l'Enric Serra i la seva brillant ànima com a Tiffany Nixx.

L'endemà, a l'oficina del CaixaBank, l'Enric Serra i l'Arnau Puig es van trobar al rebedor mentre esperaven l'ascensor. Tot i que encara hi havia una petita tensió i incomoditat a l'aire després de la trobada la nit anterior, l'Arnau va decidir trencar el gel. "Enric, va ser increïble veure't ahir a la nit. No m'ho podia creure", va dir l'Arnau amb un somriure, intentant alleujar l'ambient. Enric, amb una barreja d'ansietat i agraïment, va respondre: "Ho sé, Arnau. No podia imaginar-me que això passaria. Sé que és una sorpresa. No estic acostumat a compartir aquesta part de la meua vida amb altres persones." "Res a afegir, Enric. Crec que cada un de nosaltres té les seves pròpies coses, no?" va dir l'Arnau, fent un intent d'entendre la situació.

L'ascensor va arribar, i van entrar amb certa reserva. Mentre pujaven, l'Enric va voler explicar-se més. "Tens raó, Arnau. He tingut aquesta vida dual durant bastant temps, i la veritat és que és una oportunitat per ser jo mateix. Em sap greu si et vaig sorprendre així, no era la meua intenció." L'Arnau va somriure amb comprensió i va dir: "No et preocupis, Enric. Estic aquí per tu. És una part de tu que has decidit compartir i ho respectaré. Potser podríem sortir a prendre un cafè avui després de la feina i xerrar amb calma sobre tot això." L'Enric va assentir amb agraïment, "M'agradaria això, Arnau. Gràcies per ser comprensiu. Potser, així podem conèixer-nos millor, sento que portem anys treballant junts a l'oficina però mai hem arribat a parlar de veritat." Van sortir i es van dirigir cap a les seves taules respectives. Al llarg del dia, la tensió entre ells va anar disminuint, i quan va arribar la tarda, van decidir sortir junts a prendre un cafè.

Van trobar un racó tranquil per seure a un petit cafè al barri, l'Enric va començar a explica com va començar amb aquesta feina i quins van ser els motius que el van portar a decidir mantenir aquesta part de la seva vida en secret. No era pas vergonya, sino que pensava que si ell era l'únic que ho sabia seria més fàcil mantenir la seva vida sota control. L'Arnau, escoltant atentament, va dir amb sinceritat: "Entenc, Enric. La vida és complicada, i cadascú fa el que pot per ser feliç. Estic content que confiïs prou en mi com per compartir aquesta part de la teua vida." L'Enric va relaxar-se i va somriure, agraint la comprensió de l'Arnau. Van continuar xerrant sobre temes diversos, i la connexió entre ells va anar creixent. Al final de la vetllada, van acordar seguir mantenint aquesta amistat nova i inesperada. Així, l'Enric Serra va descobrir que, a vegades, allò que intentem mantenir en secret no sempre és bo i que a vegades simplement t'has de deixar portar pel que el destí té preparat per a tu, i, al final del dia, l'enric s'alegrava de poder ser ell mateix per fi.